

Czy powstanie fundacja?

„Okrągły stół” w Wydawnictwie Łódzkim

Stół co prawda nie był okrągły tylko prostokątny, ale istotne jest to, że po raz pierwszy zasiadli przy nim członkowie kierownictwa wszystkich łódzkich związków i stowarzyszeń...

ni, że pozwoli ponownie pełnić funkcję mecenasów i promotorów literatury współczesnej, a więc także książki debiutanckiej i poetyckiej. Oznacza to...

kilkugodzinne spotkanie pomysłu stworzenia łódzkiej fundacji wspierającej wydawanie współczesnej literatury. Oprócz Wydawnictwa Łódzkiego tworzyłyby ją wszystkie związki i stowarzyszenia...

JULIUSZ CYPERLING

Powrót do siebie

Aktorzy mają to za sobą! Trudno dziwić się próbie rozmaitych proceduralnych i organizatorskich zabiegów, a zająć się pracą w okręgach. Ale... Na razie trwają przygotowania do XVII Zjazdu Związku Polskich Artystów Plastyków...

KOMU SĄ POTRZEBNE

dziania do aktywności, integrowania wokół zawodowych potrzeb, obrony pozycji artysty w dzisiejszej rzeczywistości, w której dyskusja nad ceną masła zda się odsuwać wszystko inne na dalszy plan...

JAK BYŁO?

W. Morawski wciąż podkreśla, że wielu członków ZPAP nigdy nie przerwało działalności, choć zmieniali się jej formy. Przez lata delegacji ważne było, aby podtrzymywać wzajemne kontakty, a także wspierać materialnie tych, którzy pomocy wymagają...

Moi rozmówcy podkreślają, że co do przyszłości, to dziś za mało danych, czy o niej mówić. Przez parę ostatnich lat np. o wykorzystaniu pieniędzy przeznaczonych dla środowiska decydowali urzędnicy...

JAK BĘDZIE?

Pytanie o przyszłość wraca właściwie w każdej kwestii, której dotknęliśmy: czy to składu osobowego, czy podziału majątku, czy prób szukania tego, co pozwoli na koegzystencję i wspólne tworzenie pozycji środowiska...

RENATA SAS

W duchu narodowym

motywami naszego hymnu państwowego tw. motywy przemocy. Jego azybkie i agresywne dźwięki grane były przez smyczkowców najwyraźniej z mniejszym zaangażowaniem...

JANUSZ JANYSZ

Z POLITYKĄ

W ubiegłym tygodniu filharmonia zaprosiła na wieczór wypełniony w całości muzyką Ignacego Jana Paderewskiego. W programie można było przeczytać na wstępie, że to z okazji rocznicy odzyskania niepodległości...

dyne cyferki, nie zatroszczono się już o inne szczegóły. Przed 29 laty o odzyskaniu niepodległości oficjalnie raczej się nie mówiło. Cegiella, pisząc wówczas swój artykuł, nie poruszył również paru innych ważnych spraw...

W „Dzienniku Łódzkim” w dniu 9 XI br. opublikowany został list Pawła Kruka - aktora Teatru S. Jaracza, który w formie jest obrazliwy a w treści nieprawdziwy. Nieprawdą jest, gdyż rolę Towarzystwa i moją osobiste w przygotowaniu spektaklu „Monte Cassino” sprawdziłem niemal do zera...

Jeszcze o „Monte Cassino”

Fragmety homilii napisałem sam wraz z zakończeniem (to nie kilka linijek zostało). Nie mając tak bogatego materiału nie mógł opracować scenariusza sam Pan Kruk...

Z tym zapisem scenariusz (czyli w ZAIKSIE) Już jako prezes Towarzystwa w rozmowie z Ryszardem Czubaczynskim, ówczesnym dyrektorem Wydziału Kultury Urzędu Miasta otrzymałem zapewnienie pokrycia wszystkich wydatków związanych z przygotowaniem spektaklu...

za spektakl i po powrocie z Londynu. Czy wobec powyższych faktów Paweł Kruk mógł (...) zarzucić kłamstwa Annie Kowcun Dulińskiej i Gustawowi Romanowskiemu, którzy słusznie wystąpili w obronie urzędników dobrego Towarzystwa i mojego? Jesteli spektakl został zrealizowany ze środków przyznanych Towarzystwu, to czy TPPW nie jest jego właścicielem?

Na łódzkich scenach

„Pinokio”, spektakl Teatru im. S. Jaracza otwierający nowy łódzki sezon, przyjęty został z uznaniem przez publiczność, i to zarówno dziecięcą, jak i dorosłą. Zaakceptowany został także, aczkolwiek z pewnymi zastrzeżeniami, „Woyzeck” w Teatrze „Studyjnym”...

ski tworzący w ekspresjonistycznym duchu, napisał go w 1923 r., ale nie zbieżność czasowa jest najważniejsza. Pan Zero - bohater sztuki, zwolniony z pracy na skutek wprowadzenia mechanicznych maszyn do liczenia, zabija swego pracodawcę, za co zostaje osądzony i stracony. Duch jego wędruje w zaświaty...

Główny motyw słynnego standardu podejmują w prologu kolejno wszyscy wykonawcy. Pomysł ten kontynuowany i rozwinięty jest w samym przedstawieniu. Nie ma ról przypisanych poszczególnym aktorom. Zmieniają się „w biegu”, podejmując akcje w pół słowa, czy w pół gestu po swym poprzedniku...

zientami sił znacznie większych”. Ten obszerny cytat z podręcznikowego Nicolla, charakterystyczny dramat ekspresjonistyczny, przytoczyłem dlatego, że dokładnie według tej recepty Eugeniusz Korin zrealizował łódzkie przedstawienie. Mamy więc i zbiorowego bohatera, i odrealnione postacie, i uproszczoną do maksimum scenografię, i nawet efekty świetlne...

Swoje sztuki Tadeusz Rittner nazywał komediami, choć komedi w naszym rozumieniu jest w nich niewiele. Było to jednak zgodne z jego programem, który zakładał, że w barwnym chaosie, który nas otacza, wzniosłość miesza się ze śmiesznością. Najbliższą prawdy miała więc być ta sztuka która te sprzeczności świata i życia wyraża...

Na zdjęciu: Bożena Miller-Matecka i Beata Buczek

„Maszyna do liczenia”

— Próba przedstawienia, albo przedstawienie próby — zapowiadają ten spektakl w efektywnym entree aktorzy Teatru Nowego. Po kolej przejmują rolę paczkę (mówiąc ściślej — jest to nakładany na głowę kapelus) postaci wodzącej, która śpiewa popularny standard jazzowy z początku wieku „When the Saints Go Marching In” („Gdy wszyscy święci idą do nieba”).

Również z początku wieku jest ten dramat znany części łódzkich widzów z przeglądu spektakli dyplomowych. Elmar Rice dramaturg amerykański...

„Długie akty zastąpiono krótkimi scenami; dialog stał się urwany, przypominając staccato w muzyce, miejsce realnych postaci zajęły formy symbolizujące, przybrały niemal charakter moralitetów, wyrzeczono się scenarii realistycznej, stosując za to w szerokim zakresie efekty świetlne; częstokroć zamiast wysuwania na plan pierwszy poszczególnych postaci sięgano bądź do efektów chóralnych lub operowania tłumem, bądź też podnoszono pojedyncze postaci do takiej rangi, że przedstawiały one już nie same siebie, lecz stawały się reprezentantami sił znacznie większych”...

Na zdjęciu: Krystyna Tołewska i Mirosław Jękot.

„Wilki w nocy”

Wychowany w polskim duchu, niemieckiego nauczył się w szkole, opanowując ten język tak znakomicie, że mógł w nim uprawiać twórczość literacką. Do historii przeszedł jako autor dwujęzyczny. „W małym domu” napisał na przykład najpierw po polsku, zaś „Wilki w nocy” — po niemiecku.

Na ile znamy siebie na ile innych, czy w naszych oczach odbija się tak jak w lustrach i przeszklonych oknach prawdziwy wizerunek drugiego człowieka? Co o tym drugim naprawdę wiemy? Czy stworzony przez nas jego wizerunek jest prawdziwy? Takie pytania stawia w ślad za Rittnerem Maciej Prus. Dyskretna scenografia tego spektaklu stworzył Grzegorz Malecki. Podkreśla ona, podobnie jak światła których kompozycja jest dziełem Krzysztofa Seudke, nastrój teko kameralnego i myślę, że ważnego spektaklu. Z pięciu występujących postaci ze szczególnym zainteresowaniem oglądałem Bożenę Miller-Matecką. Tak inna niż w poprzednich sztukach może mniej stylowa, ale za skąpiona, emanująca kobiecym ciepłem, delikatnością i wrażliwością.

JULIUSZ CYPERLING

